

stražo krilastih angeljev sta otišli njiju dušici tja gori v domovino samih nebeščakov. Kaj ne, dve zvezdi je videl utrniti se zvečer bolni Zdravko? Tretje on ni videl, da bi se bila utrnila.

Zdravko je okreval polagoma. Pač se je še zavlekla njegova bolezen, ker je moral prebiti dva tako huda udarca. Kar pozabiti ju ni mogel bratca in sestrice! Kako bi ju pozabil, ker je ostal zdaj sam! Le oče in mati sta ga mogla utešiti in potolažiti.

Najrajše bi videl, da bi se bila tudi njegova zvezdica že utrnila! Kako dobro se imata zdaj Cvetko in Ivanka v nebesih! Zdravka pa je čakalo še toliko težav!

A Zdravko se teh težav ni ustrašil. Saj je vedel, zakaj dela; da se uči, da bi enkrat kaj znal; da se trudi, da bi enkrat povračeval in podpiral svoje dobre stariše; da si prizadeva, da bi imel na zadnje veliko zaslug za nebesa.

Zdaj je Zdravko že velik. Dobro službo ima. Stariši so onemogli. A dobro se jim godi. Zdravko skrbi za-nje.

P. Bohinjec.

Očetova podoba.

Že pred več leti je v nekem velikem mestu umrl bogat kupec; zapustil je lepo hišo in veliko denarja. Kdo naj bi vse to podedoval? — Znano je bilo, da je imel ta kupec edinega sina, ki je bil pa že mnogo let na tujem.

Kar se kmalu po kupčevi smrti oglasio trije mladeniči, drug za drugim in vsak trdi, da je bogatega pokojnika sin in zahteva obilno zapuščino.

Vsi trije mladeniči so poklicani pred sodnika. Toda kako naj bi se sodnik prepričal, kateri je res sin? kajti nihče v vsem mestu ni po obrazu poznal sina pokojnega kupca.

Zdaj ukaže sodnik prinesiti veliko podobo, na kateri je bil naslikan ranjki kupec. Veli tudi prinesiti lok in tri pušice. Nato naredi na podobi tam, kjer je v prsih srce, neko znamenje in pravi trem mladeničem:

»Vsak izmed vas naj streli iz določene daljave s pušico na podobo in kdor jo zadene najbližje narejenega znamenja, ta bo imel hišo in premoženje!«

Tu pomeri prvi v očetovo srce in dobro zadene, drugi pa zadene še bolj v središče. Zdaj pride tretji na vrsto. Vzame lok v roke, da bi vstrelil; a njegovo obličje obledi, začne se tresti in solze se mu ulijejo po licih. »Jaz ne morem na podobo svojega očeta streljati!« pravi ter vrže lok iz roke.

Sodnik pa pravi: »Ta je pravi sin; ta naj ima hišo in premoženje. Pravi sin tudi na podobi ne more prestreliti očetovega srca!«

Uslíšana molitev.

Sanjalo se je detetu,
Da angelja je zrlo,
Ko v spanju nočnega miru
Nebo se je odprlo.

In ko se v jutru prebudi
Takoј spoji ročice:
»Na vek naj zrem, tako veli,
O angelj, tvoje lice!«

In kadar je proslavljalo
Nebes krilatca dete,
Goreče je ponavljalo
V molitvi želje svete.

Premoli pozno v noč nekoč,
Zaspi naposled trudno,
A v snu se mu razgrne noč,
Odpre očesce budno.

In angelj stopi predenj sam
Veleč: »Z menoj poleti!
Na nebu je prekrasen hram,
Zapusti dom na sveti!«

In dvigne božji poslanik
V naročje dete srečno,
Ponese ga do rajskih dik
V veselje neizrečno.

Sklenilo je ročice bdeč,
V krilatcev nebnem broji;
Zbudilo ni se dete več
Na posteljici svoji.

A. Medved.

